



**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 120. Argumentum centesimum decimum. Ex eo quòd ingentia mala
illa per se sequantur ex nimia illa facilitate credendi, & absolvendi,
ideòque juxta doctrinam Sanctorum Confessariis imputentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

dere sibi debent, ut ne iudiciorum Dei experiantur acerbitatem, qui dispensati tam pressis thesauri accuratam ab eis rationem respoct. Ipsi secum reputent, indulgentiâ illâ & nimâ facilitate indignos ad Communionem (per absolutionem) admittendi; multos eâ duritie, eoque animi stupore erga res divinas obriguisse, ut ne quidem statûs illius miserimi, in quo torpent, sensum habeant salubrem. Quo fit, ut cum prius reverentes & venerabundis ad augustissimum Sacramentum accederent, jam id absque timore, veneratione & pietate suscipiant. Quod inde manifestissimè patet, quod nunquam eodem die (horrendum dicta, & Angelis ipsis desestabile, quodque valeat soli tenebras offundere, terram tremefacere, & elementa permiscere) ad suas sedes reverantur.

1235 14°. Jacobus Segnerus, Theologus Pontificus, celebris per Italianam Missionarius, in Instruct. pœnitentis cap. 18. *Sancti Patres, Doctoresque celeberrimos, majoris Christianorum partis fiduciam tribuunt modico usui dilatæ absolutionis certis in casibus* (maximè in casu recidivorum sese non emendantium, de quibus ibi loquitur.) *Quid est enim quod, teste Filio Dei, adeo modicus est numerus electorum, comparatione vocatorum ad fidem, "multi sunt vocati, pauci verò electi?"* *Quid est quod, referente Innocentio IV. animæ à sancto quodam Eremita visæ sunt in infernum depluere, quemadmodum media in hyeme volvulis nivis in terram depluunt? An quia Christiani non confitentur? Minime gentium: raro namque Christianus absque confessione moritur. Ut quid igitur? Quia nunquam bene, nunquam sincero cum dolore, firmoque emendationis proposito confitentur, ita ut cum Augustino dicere liceat, quod "confitendo non rumpunt peccata, sed interrumpunt.*

1236 15°. Meritò proinde Illustrissimus D. Guido de Seve, Episc. Atrabarcensis, in secunda Epistola sua Pastoralis regulâ 23. *Praxis* (inquit) *abominabilis est, absolutionem nunquam negare vel differre pœnitenti, solo ore dicenti, se proponere emendationem, tamen vita præcedenti, frequentisque relapsus ipsius iudicant oppositum, nullaque præstiterit signa conversionis, nisi quod ore dixerit se dolere, emendationemque proponere.*

1237 Enimverò per praxim illam fit 1°. ut consuetudinarii & recidivi in errorem mittantur, dum se absolutos putant, cum non sint. 2°. quod pœnitentia de cordibus ipsorum excutitur, de eaque per media sæpè dicta comparanda amplius non cogitent: quia cum absolutionem obtinuerint, se satis pœnituisse putant. 3°. quod peccatorum suorum sensus ipsis adimatur, debita de peccatis lamentatio conquiescat, dolor sileat, delictorum memoria evanescat, comprimatur peccatorum gemitus, siltatur fletus oculorum, nec Dominum toties offensum humilibus & laboriosis pœnitentiæ operibus placare peccator fatigat. 4°. per consequens fit quod peccator securus vivat in peccatis suis, nec satis unquam pœniteat in vita; nec consequenter in morte. Et idè miserè pereat, & in æternum pereat. 5°. quod nunquam è peccati statu exeat, sed in miserissimo illo statu Pœnitentiæ & Eucharistiæ Sacramenta ad iudicium suum sacrilegè semper accipiat. 6°. quod nunquam Pœnitentiæ Sacramento peccata sua expient, nunquam à pravis consuetudinibus, & malis habitibus suis erentur, nunquam, ut oportet, redeant ad cor suum, nunquam sentiant peccatorum suorum magnitudinem, nec magnitudinem periculi, in quo versantur, nunquam ad meliorem frugem se recipiant, nunquam bonam & christianam vitam incipiant, nec in ea firmentur, sed totam vitam in perpetuo confessionum & relapsuum circulo ambulantes, ad vomitum suum cæ semper facilitate redeant, quæ absoluntur. 7°.

Tom. III.

inde ergo fit quod tanta hodie sit peccatorum licentia, quodque in omnibus ferè officiis, artibus, officiis, & exercitiis, abusus intolerabiles inveniantur, ut S. Carolus deplorat c. 18. Ex quo tandem fit quod pereat multitudo infinita, uti S. Salesius observavit. Ita frequenter repeto, quia nunquam satis ad ea reflectunt Juniores.

Unum ergo ex horribilioribus supplicis, quibus consuetudinarios & recidivos divina iustitia frequenter punit, est quod permittat ipsos in molles indulgentesque Confessarios incidere, à quibus in solo verbo, quo se dolere, emendationemque proponere dicunt, absque alia cautione absoluntur, inquit Segnerus ubi suprâ c. 9. Ubi meritò addit, plurimos Confessarios in inferno ardere, & in æternum arduos esse, pro alienis peccatis, quorum participes effecti sunt, per nimis faciles & præcipitatas illas absolutiones, quibus causa fuerunt perditionis tot animarum, pro quibus Christus mortuus est.

CAPUT CXX.

Argumentum centesimum decimum.

Ex eo quod ingentia mala illa per se sequantur ex nimia illa facilitate credendi, & absolvendi, ideoque juxta doctrinam Sanctorum Confessariis imputentur.

Quod Confessariis imputentur, manifestè docent Sancti capite præcedenti laudati, Cyprianus utique, Clerus Romanus, sancti Confessores, Ambrosius, Hormisdas, Villanovanus, Carolus & Salesius, cumque ipis Bellarminus, Emericus de Bonis, & Segnerus.

Et ratio est duplex. Prima, quia mala illa ex dicta facilitate sequuntur per se, non per accidens dumtaxat. Sequuntur quippe non raro, sed frequenter, & ut plurimum, imò ferè semper, prout experientia docet. Effectus verò ut plurimum sequentes ex causa aliqua, per se sequi censentur; per accidens verò illi, qui raro & ut in paucioribus sequuntur, prout tradit explicatque S. Thomas 1. 2. q. 20. a. 5. Atqui mala quæ per se sequuntur ex causa aliqua, tamen directe non sint volita, censentur indirectè voluntaria ponenti causam illam, etiam si formaliter & actu prævisa non fuerint, prout S. Doctor tradit ibidem; eò quod utique potuerint debuerintque prævideri: *Sicventus sequens non sit præcogitatus* (ait S. Doctor) *tunc distinguendum est. Quia si per se sequitur ex tali actu, & ut in pluribus, secundum hoc eventus sequens addit... ad malitiam actus. Manifestum est enim, pejorem esse actum, ex quo nata sunt multa mala sequi. Si verò per accidens, & ut in paucioribus; tunc eventus sequens non addit... ad malitiam actus.*

Secunda ratio est, quia mala illa ex dicta praxi sen facilitate sequuntur culpâ ipsorummet Confessariorum; utpote per facilitatem illam peccantium contra officium boni Confessarii, nec satis consulentium pœnitentium salutem, nec Sacramento reverentiæ & honori, uti probatum est cap. 108. 109. 110. 111. Certum est autem, mala, quæ per se, sive ut plurimum sequuntur ex causa culpabili, causam illam culpabiliter ponentibus imputari.

CAPUT CXXI.

Argumentum centesimum undecimum.

Ex eo quod nulla mala per se sequantur ex praxi contraria, dictis utique peccatoribus non credendi, nec absolutionem impendendi, nisi per opera pœnitentiæ probatis, & emendatis: quis

Ccc 2